

DE TRIBUNE

Redactieadres:

D. J. WIJNKOOP, Paleisstraat 12
Amsterdam.

SOC. DEM. WEEKBLAD

Administratieadres:

J. C. CETON, Wijtenbachstraat 13
Amsterdam.**- VERSCHIJNT ELKEN ZATERDAG. -**Abonnementsprijs bij vooruitbetaling 40 cent per 3 mnd.
Buitenland 65 ct. Losse nummers 3 ct.Advertentiën per regel 15 cent. Bij abonnementen speciaal
tarief.

Orgaan van de Soc.-Dem. Partij

Redactie: J. C. CETON, H. GORTER,
W. v. RAVESTELJN Jr. en D. J. WIJNKOOP.

INHOUD: De Kiesrechtstrijd. — Weesp. — Van Eenheid en van Strijd. — Opleving der Stakingsbeweging in Rusland. — Twente. — Kautsky over de Reformisten. — Het Internationale Congres te Kopenhagen. — Het debat over de bouwvakstaking. (Slot). — Tweeërlei Taktiekstrijd. — Kleine Berichten. — Ingezonden. — Van het Partijbestuur. — Bericht aan de Afdeulingsbesturen. — Van de Afdeelingen. — Verantwoording. — Korrespondentie. — Advertentiën.

Attentie s.v.p.!

Tot nader aankondiging wordt men verzocht alle inzendingen en berichten voor de Redactie bestemd, te zenden aan het adres van

J. C. CETON,

13 Wijtenbachstraat, Amsterdam.

De Kiesrechtstrijd.

Tam en taai gelijk alles in ons landje gaat de Kiesrechtstrijd in Holland zijn gang. Hier een meeting, daar een meeting, straks een groote meeting te Amsterdam, en dan weer een volkspetitionnement, waarvan men eigenlijk niet zeggen kan dat het een teruggang voorstelt ten aanzichte van de rest van de beweging, omdat ook die fest bijna zonder uitzondering het oog houdt gevestigd op de zoogenaamde »demokratie« van de vrijzinnigen, in plaats van enkel te vertrouwen op de eigen kracht der arbeidersklasse, en die dan te doen groeien.

Het werd in *De Tribune* reeds zoo vaak gezegd, de Kiesrechtbeweging is eigenlijk en helaas geen aktueel punt van de politiek in ons land, al is het ook de verdoemde plicht van arbeidersbeweging en sociaaldemokratie, het door machtskoncentratie op dit ééne punt tot de dringende zaak van de Nederlandsche staatkunde te maken. De bourgeoisie heeft nu eenmaal geen haast met kiesrecht-uitbreiding, waar alle klassen van groot- tot klein-bourgeoisie door de laatste hervormingen op dit gebied met dit machtsmiddel voorzien zijn. Des te meer dringt allerwegen het kiesrecht voor mannen en vrouwen zich op als eerste eisch voor de voorwaartsbeweging der arbeiders op elk gebied.

Wat is dan wel aktueel, aan de orde van den dag in onze staatkunde en in het publieke leven voorzover het de arbeidersklasse raakt? Aktueel is de ontlooiing van de vakbeweging. Dat treft op het oogenblik de arbeiders, voorzover ze reeds eenigszins door hun klassebeweging worden meege-sleept. Ze vragen zich af, hoe wordt de vakbeweging in het algemeen, en die in de verschillende bedrijven in het bijzonder, een macht, waarmede de patroons eindelijk hebben te rekenen? Moet er »modern« of »onafhankelijk«, onafhankelijk dan van de politiek, worden georganiseerd? Het antwoord van elkeen, die nu sinds jaren den tragen gang van de vakbeweging te onzent aanschouwt, zal moeten luiden: Er moet in de eerste plaats worden georganiseerd. Dat wil zeggen: In de eerste plaats zullen van de massa's, die nu nog afzijdig staan, duizenden eindelijk en voor het eerst in de klassebeweging van het proletariaat moeten worden getrokken. En hoe sleept men de onverschillige massa's in de beweging? De ervaring in alle landen en ten onzent heeft het be-wezen, en de levenswetten van de maatschappij toonen het aan: Niet voornamelijk, niet in de aller-eerste plaats worden de massa's tot de beweging gebracht door het vlijtige, rustige werken van de ambtenaren der arbeidersbeweging, die zelf na lange jaren van ervaring precies hebben geleerd hoe het moet, maar door den grooten, fellen klassenstrijd van het Socialisme tegen gansch het kapitaal worden de massa's eerst de oogen geopend. Om de onverschilligen te doen beslissen: onafhankelijk of modern, moeten ze eerst met gansch hart in den strijd staan. En in dien strijd komen ze eerst te staan door de machtsstrijd te ontwikkelen van het proletariaat tegen de bourgeoisie over de volle linie. Slechts door den Kiesrechtstrijd wordt thans aller-wegen die volle strijd nog ontwikkeld. In verband met dezen politieken strijd werd de eerste arbeidersbeweging in ons land geboren. In verband met den grooten Kiesrechtstrijd zal de arbeidersbeweging in ons land herleven. Het antwoord op de vraag wordt

hierdoor metterdaad gegeven: Niet onafhankelijk van, maar juist in het nauwste verband met de politiek van de Internationale Sociaaldemokratie zullen ook de massa's eerst gaan inzien hoe naast de algemeene machtsstrijd tegen het kapitaal de bijzondere vakstrijd tegen de ondernemers welbewust en wel georganiseerd zal moeten worden gevoerd. De politiek zal de schok moeten geven die ook de vakbeweging doet leven.

Die schok komt maar niet op bevel. Intusschen dient men toch wel in te zien, waar hij vandaan kan komen, en zich voorbereid te houden. Tweeërlei kan de aanleiding zijn tot een algemeene politieke klassebeweging, die ook in Nederland eindelijk sociaaldemokratie en vakbeweging door den Kiesrechtstrijd doet herleven. Het is of een economische beweging, die gelijk in 1903, van zoo grooten omvang of van zulk ingrijpenden aard is, dat ze heel het land aangaat, algemeen en politiek wordt, en klasse tegenover klasse zet. Of het is, en dit is het waarschijnlijkst, een schok in de opgaande revolutionaire beweging in Europa, vooral in Pruisen-Duitsland, die ook onze arbeiders eindelijk de oogen opent. Maar hoe dit zij, schok alleen is niet voldoende, om de arbeiders van hun wakkere momenten ook te doen profiteren, indien er niet, gelijk in Rusland vóór de revolutie, klaar staat een kader van inzichtige Socialisten, die onverzoenlijk het kapitaal bestrijden en niets meer van de burgerlijke »demokraten« verwachten. De geschiedenis toont immers aan, dat deze afgetakeld zijn; terwijl de verscherping der tegenstellingen aantoon, waarom zij de scherpe vijanden in plaats van de stille vrienden der arbeiders moeten wèzen. Indien dat kader er niet is, dan zal evenals in 1903, de arbeidersklasse wel weer een oogenblik wakker kunnen strijden, maar spoedig hopeloos verdeeld staan in reformisten en anarchisten, die zonder de machtige leiding van het strijdend Marxisme, elke beweging ten slotte dooden en verzwakken, in stee van haar tot blijvend machtsresultaat voor de arbeidersklasse te voeren.

Voor liberalen en »demokraten« is het Alg. Kiesrecht een *woord* om de arbeiders mee aan de praat te houden. Voor de Sociaaldemokratie moet het zijn een daad, een betooging, een strijd om het inzicht en de macht der arbeidersklasse tegen het kapitaal te koncentreeren. Moge die macht ook thans slechts klein kunnen zijn, ze zal groeien en ze moet er wezen, om op de juiste momenten voor-aan te staan en den weg te wijzen als de klassenstrijd feller oplaait dan thans het geval is. De onverzoenlijke kiesrechtstrijd van de mannen en vrouwen der arbeidersklasse tegen de bourgeoisie, zal elke andere beweging in Nederland eerst de kracht geven, om zich machtig en gevreesd tegen het kapitaal te ontplooien. WP.

Weesp.

Vader staat weer als kandidaat voor de Raad. We wekken de partijgenooten op *die* steun te zenden, dat er in Weesp de noodige propaganda kan worden gemaakt. Eenige kans is er ditmaal wel, dat Vader erin komt. Maar vooral, het Socialisme moet erin ..... onder de arbeiders. Dus geld gezonden voor de propaganda, liefst direkt en veel.

ZOOEVEN VERSCHENEN:

DE VAKBEWEGING

door

PARVUS.

Vertaling van J. C. CETON.

Uitgave der Soc. Dem. Partij.

Prijs 3 cent, franco per post 4 cent.

Deze brochure is een overdruk van de artikelen onder den titel: *Het lot der loonarbeiders en Het kapitaal en de vakvereniging in De Tribune* verschenen. Ze is 24 pagina's 8° groot en een uitstekende brochure om de leden der vakverenigingen tot het juiste inzicht in hun strijd te brengen.

Wij leveren deze brochure tegen den kostenden prijs, om de verkoop zoo groot mogelijk te maken.

Wij zenden franco, na ontvangst van postwissel

10 exemplaren voor 30 cent,
25 exemplaren voor 75 cent.

Laat elk lid, die eenigszins kan, een postwisseltje zenden.

Onze afdeelingen ontvangen na ontvangst van postwissel 100 exemplaren franco voor f 2.50. Op commissie-exemplaren kan geen korting worden verleend.

Men zorge, dat deze brochure snel is uitverkocht. Dan kan een nieuwe volgen.

Aan 'tzelfde adres zijn nog verkrijgbaar

Soc. Democratie en Revisionisme

door H. GORTER.

Prijs 12 cent, franco 15 cent.

Klassemoraal

door H. GORTER.

Prijs 5 cent, franco 7 cent.

Bij aantallen goedkooper.

DE ADMINISTRATIE.

aan de bourgeoisie, een tactiek van het «mogelijke» (possible) invloed en baantjes trachten te verwerven, waren druk bezig met de organisatie van een Internationaal Congres, dat te Parijs zou bijeenkomen. Engels en de Marxisten — wier invloed toen in Duitsland vooral reeds groot was — spanden zich geweldig in om dit possibilistische plan te doen mislukken. Engels was van de noodzakelijkheid eener nieuwe periode van internationale bijeenkomsten der arbeidersbeweging niet al te zeer overtuigd. Maar, zooals uit de brieven van Engels verder blijkt, wilde deze, wanneer er dan toch absoluut een congres moest zijn, den Marxistischen invloed op dat congres zien overwegen en niet een zoo zonderling en verward allegaartje als het congres, door de Fransche possibilisten georganiseerd, geworden zou zijn.

Practisch had het nu van de Duitschers afgehangen, hoe de zaak zou loopen. Immers de Deutsche Partij had door haar overwinningen op de Deutsche regering, de regering van Bismarck — in 1887 verhoogde zij haar stemmenaantal van 550.000 in 1884 tot 763.000 — een zoo groot aanzien verworven in de nieuwe feitelijk reeds bestaande Internationale, dat dat congres zou slagen, waaraan zij haar medewerking verleende. En Engels had de grootste moeite gehad om de Duitschers, die op den partijdag van St. Gallen in 1887 besloten hadden een Internationaal Congres bijeen te roepen, aan 't verstand te brengen, waarom het eigenlijk ging. Zooals hij aan Sorge schreef: Van de naïviteit der Duitschers heb je geen begrip. Het heeft mij een oneindige moeite gekost, om zelfs Bebel duidelijk te maken, waarom het eigenlijk gaat, ofschoon de possibilisten het goed weten en het dagelijks proclameeren.

Dank zij Engels' inspanning overtrof het in Juli bijeenkomende «Marxistische» Internationale Congres, d. w. z. waar de Marxisten evenzeer de leiding hadden als dit in de oude Internationale 't geval was geweest, dan ook in beteekenis verreweg het possibilistische, en toen nu ook nog de verzoeningsblaas was gebarsten, zooals Engels zich uitdrukt, die door een aantal gedelegeerden op het Marxistische Congres was volgeblazen, dwz. de pogingen om tot elken prijs de beide te Parijs dagende congressen te doen samensmelten, kon hij zich verheugen over het feit, dat, dank zij de ontwikkeling der arbeidersbeweging in het jaar 1889, toch niet meer mogelijk bleek, wat nog in 1873 en '74 gebeurd was, dat namelijk door zekere intriganten, de kracht en eenheid der arbeidersbeweging werd gebroken, een werk, dat Bakoenine na 1870, dat de possibilisten in 1888 en volgende jaren beproefden.

Wij zijn nu twintig jaar verder. Maar wanneer wij den toestand van de Internationale nu vergelijken met die van 1889, dan treft ons bij alle verschil groote overeenkomst.

De Internationale heeft zich sinds het congres van Parijs reusachtig ontwikkeld, niet alleen in de breedte maar ook in de diepte, niet alleen in de kwantiteit maar ook in de kwaliteit. Niet alleen is haar uitbreiding en aanhang geweldig veel groter geworden in de landen, waar zij toen reeds post had gevat, zoowel als in andere — men denke slechts even aan Rusland, — maar ook de socialistische scholing, de innerlijke kracht m. a. w. der Internationale is ongetwijfeld toegenomen, niet bij de massa's nog, maar zeker bij de kern. De deutsche partij, die nu 720.000 leden telt, terwijl zij toen misschien nog niet 't twintigste deel van dat aantal bezat, doet nu ook veel meer voor de socialistische scholing dier leden dan tijdens de socialistenvet mogelijk was en is in staat alle aangelegenheden te bespreken met een grondigheid en een breedheid, die toen nog niet gekend was. En 't zelfde geldt wel voor de andere leden der Internationale. Doch daar staat tegenover, dat de langdurige vrede-toestand van Europa en de onafgebroken, niet door revolutionaire schokken in de groote landen van het Westen en het Midden van ons werelddeel gestoorde ontwikkeling van het kapitalisme een nieuw gevaar in de Internationale heeft doen oprijen, dat des te zorgwekkender is, omdat zij nu beter georganiseerd en samengesloten is.

Wij meenen natuurlijk het reformisme.

Vóór 1889 en nog eenige jaren nadien bedreigden niet alleen de possibilistische elementen, maar ook de anarchistische, afkeerig van den politieken strijd, nog de eenheid, geslotenheid en een doelmatige strijdwijze der internationale arbeidersbeweging. De anarchisten zijn op het congres van Londen in 1896 voorgoed buitengesloten. Indien eenige jaren daarna het reformisme, dat door de verkiezingen van 1893 in Frankrijk vooral daar sterk was geworden, niet het socialisme in den rug had aangevallen, zou de anti-politieke arbeidersbeweging waarschijnlijk na 1896 wel zonder beteekenis zijn geworden. Nu hebben wij het tegenovergestelde gezien: onder rechtstreekschen invloed van het reformisme is in de jaren 1899 en volgende het syndicalisme, eerst in Frankrijk, daarna in Italië, nu weer in ons land en Hongarije als een sterke beweging opgekomen. Het reformisme, dat evenals het possibilisme neerdraait op een verkoopen van de arbeidersbeweging ter wille van persoonlijke voordeeltjes aan de leiders (parlementszetels en ministerposten zelfs), is sinds het tweede congres van Parijs (1900), de kwestie, die inderdaad alle congressen der nieuwe Internationale bezighoudt en verdeelt. In 1900 was het nog nieuw en verrassend en is het niet in zijn geheel omvang ter sprake gekomen. In Amsterdam beheerschte het heel de debatten. De Russische Revolutie kwam en bracht een nieuwe frissche strooming in de Europeesche arbeidersbeweging. Vrijer voelden zich alle revolutionaire elementen; de politieke barometer scheen in heel Europa onweer aan te duiden. Onder dien invloed nog en onder den invloed van het steeds dreigender en noodlottiger

optreden van het imperialisme der groote mogendheden, dat zelf een gevolg was van een nieuwe ontwikkelingsfase in het internationale kapitalisme, het imperialisme, dat de parlementaire actie tot machteloosheid veroordeelt, de sociale wetgeving verlamt, de volkeren steeds zwaarder neerdrukt onder stijgende lasten, kwam het congres van Stuttgart (1907) bijeen. Het Marxisme vierde er op elk gebied zegepralen, vooral op dat, waar de meeningen 't felste tegen elkaar botsten, omdat het 't meest actueel en 't alles beheerschende was, dat der koloniale politiek. Maar die overwinning was te danken niet zoozeer aan de afdelingen der Internationale van West- en Midden-Europa als wel aan die van de naties, welke door de Russische Revolutie voorgoed tot de meest voorwaartsstrevenden in de beweging tegen het kapitalisme waren geworden. En, zooals ook b.v. Mevr. Roland Holst in haar overzicht van het Internationale Congres in Stuttgart constateerde, bleek, dat de Deutsche Partij niet meer die mate van revolutionair élan en inzicht vertoonde, niet meer zoo in alle opzichten aan de spits der Internationale marcheerde, als zij dat aan haar tradities en haar geweldige kracht verplicht was.

Sinds 1907 nu is de beweging weer onafgebroken voortgeschreden, maar is, wil het ons toeschijnen, tevens de internationale positie van het reformisme sterker geworden. De directe werkingen der Russische Revolutie zijn verflauwd, althans voor oppervlakkige waarnemers; de internationale toestand is, al weer schijnbaar, minder gespannen geworden. Aan den anderen kant heeft de steeds toenemende verscherping van den klassenstrijd ook op het gebied der parlementaire actie aan een aantal afdelingen van de Internationale nieuwe overwinningen gebracht, maar overwinningen, die niet in de eerste plaats door de reformisten worden gezien als gevolgen van den steeds heftiger klassenstrijd, van den steeds groter druk, dien het kapitalisme op de arbeidersmassa's uitoefent, doch als hoopvolle teekenen, dat men door een politiek van tegemoetkoming aan de bourgeoisie wel eenige voordeeltjes zal kunnen bemachtigen, als aansporingen dus voor een blok-tactiek, d.w.z. voor bewust verraad aan de arbeidersklasse. Men denke aan België, aan Frankrijk, aan Italië, aan Noorwegen en Zweden, aan Denemarken, aan Engeland, en nu ook aan Duitsland. Wat de Deutsche partij betreft, gelukkig heeft een nieuwe voorwaartsche beweging van het reformisme haar pas weer het gevaar er van onder de oogen gebracht, maar aan den anderen kant is 't gemis aan élan en moed om de konsekventies te trekken van den politieken toestand van het Rijk op 't oogenblik bij velen van haar leidende kringen zeker niet minder dan in 1907.

Onze lezers hebben wel geen overzicht nodig van de vele vormen, waarin het reformisme en opportunisme, allerlei vormen en voorwendsels aannemend, zich op 't oogenblik in de verschillende landen voordoet. Wij hebben, voor zoover onze beperkte ruimte dat gedooft, daarvan genoeg voorbeelden gegeven. Hoezeer de reformistische elementen in de verschillende landen, van de Engelsche liberale koningsaanbidders, die deel uitmaken van de Arbeiderspartij, tot de «roode» nationalistes als Daszynski in Oostenrijk, onderling ook in allerlei opzichten mogen verschillen, praktisch en theoretisch, in één ding zijn zij eensgezind, namelijk in hun bestrijding van het Marxistische dogmatisme, d.w.z. het vasthouden aan de leer van den proletarischen klassenstrijd en de scherper wordende tegenstelling tot de heerschende klassen. In Stuttgart bleek de eensgezindheid der reformisten, zooals zij op de Deutsche congressen der laatste jaren is gebleken. Daartegenover hebben o.i. de Marxisten in de Internationale eveneens een duidelijk aangewezen verplichting. Onder hen is de eensgezindheid veel minder groot. Juist omdat het Marxisme geen dogma is, maar een wetenschappelijke leer, die voortdurend rekening houdt met de wijzigingen in de maatschappij, omdat het niet een politiek voert van het oogenblik, slechts gericht op schijnbare voordeeltjes, en die steeds weer rekent op medewerking van andere klassen of partijen, juist daarom heerscht er onder de Marxisten vaak meeningsverschil over de tactiek, die in een bepaalde situatie de meest gewenschte is. Getuige de strijd, die op 't oogenblik gevoerd wordt tusschen de Deutsche Marxisten. Maar in één opzicht kunnen en moeten o.i. alle Marxisten samengaan, d.i. in een terugwijken van verdere machtsuitbreiding van het reformisme. Al te zeer heeft dit in de laatste jaren weer het hoofd opgestoken, al te zeer is het door toegeeflijkheid van Marxistische zijde in zijn driestheid gestijfd.

Wanneer de Marxisten volgens die gemeenschappelijke gedragslijn handelen, dan zal het congres van Kopenhagen een even nuttig werk doen als dat te Stuttgart. Verzuimen de Marxisten dit, dan dragen zij, met de beste bedoelingen wellicht, doch juist door deze zwakheid bij tot een scherper worden der tegenstellingen in de Internationale, tot het nader komen van een mogelijke splitsing. Er is slechts één middel om de arbeiders, die onder reformistischen invloed staan, op den duur in de socialistische beweging te betrekken of te behouden, en dat is dat men den reformistischen leiders en theoretiekers aan 't verstand brengt, dat zij in de Internationale slechts geduld kunnen worden mits zij er een ondergeschikte rol vervullen. En dit kan en moet hun o. a. duidelijk gemaakt worden doordien de Internationale overal, waar men beproefd heeft het Marxisme te smoren, de bedrivers van deze daden een halt toeroept. Zoo in ons land, zoo in Hongarije.

Het debat over de bouwvakstaking.

Slot.

In den klassenstrijd in het bouwvak hebben Achterbergh en Muller zich geschaard aan de zijde van het kapitaal. Zij hebben door hun houding als georganiseerden de onderkruipers van het platteland en de kleine steden mede aangemoedigd om eveneens te onderkruipen. Zij zijn mede de oorzaak van de overwinning van de meest modern georganiseerde patroons in ons land op de arbeiders. Zij zijn mede de oorzaak dat de bouwvakarbeiders, het groote stadsproletariaat bij uitnemendheid, afgestooten wordt van de meest doelmatige ingerichte vakvereniging d. i. de gecentraliseerde bond. Zij zijn werkelijke handlangers van het anarchisme en syndicalisme, omdat zij hen wapens leveren zooals slechts Troelstra vóór hen deed. Het was in het bouwvak een machtsvraag, wie zal op den duur invloed krijgen de «onafhankelijken» of de «modernen». Maar bij de vraag van de juiste tactiek, bij de kwestie wie op den duur de macht zullen hebben, moogt gij niet aan den kant van de patroons staan in den economischen strijd, in den kamp tusschen arbeid en kapitaal. Dit is en blijft een niet uit te wisschen schande voor de moderneren en hun «bekwame» leiders. Wie een zaak zoo oplost moet geen socialist zijn of een socialist van de school der S. D. A. P. Het gaat niet om een bepaalde vereeniging. Wij stellen de zaak anders. Indien de «onafhankelijken» de minderheid hadden gevormd en de «moderneren» de meerderheid, en de «onafhankelijken» waren nadat de uitsluiting was opgeheven als minderheid aan den arbeid gegaan, wat zouden dan S. D. A. P. en N. V. V. die zaak hebben uitgespeeld, de «onafhankelijken» hebben gebrandmerkt als onderkruipers en niet als «werkwilligen». Een kind kan dat inzien. Wij letten niet alleen op een bepaalde vereeniging, maar wij als sociaaldemocraten letten in de eerste plaats op de beweging der arbeiders. In dien zin is de beweging ons alles en de «moderneren», toen met een twintigtal leden, ons niets. Het opnemen van het werk als de overweldigende meerderheid niet aan het werk gaat is misdadig, is onverantwoordelijk, is een blamage van de moderne vakvereniging. Voor zoover de S. D. A. P. ers het socialisme wat wij zeggen óók te willen nog konden in het slijk sleuren, hebben zij het gedaan. Maar gelukkig is het socialisme niet aan de met liberale modder bespate handen der Arbeiders Partij toevertrouwd. Het domme dogmatisme, het negeren van de werkelijkheid, het niet letten op de beweging der arbeiders, het geloof aan de patroons met hun contract, dat hier tot een debacle heeft geleid, hetzelfde principe dat heeft gevoerd tot het Deventer congres waar met opgehitte massa's de strijders voor het socialisme werden uitgedreven, dezelfde oorzaken liggen ten grondslag aan de handelingen van de «moderneren» in den bouwstrijd. De waan dat door geweld, met andere woorden door bourgeoismiddelen, men iedereen en alles wel kan er onder krijgen heeft hen hier ook parten gespeeld en hen gebracht aan de zijde van het Bouwvakkapitaal. Dit verschijnsel moet in het geheel der verschijningen worden gezien. De plaats van een feit aanwijzen in een zeker verband heet in de wetenschap — en het socialisme is bij uitstek een toegepaste wetenschap — iets verklaren. Welnu, de houding in de bouwvakstaking door de moderneren is alleen verklaarbaar doordat het uit dezelfde bron voortkomt waaruit het politiek revisionisme ook opborrelt. De werkelijke oorzaak van de verdeelheid der arbeiders, de verwildering en onderlinge haat, het meegaan met de patroons en het gelooven aan de schijnbewegingen der liberalen is het revisionisme.

Wat blijvende verdeeldheid bracht onder de bouwvakarbeiders, wat een oorzaak, een bron is van twist, tweedracht en verwarring, is het revisionisme. Het geloof in een commissie tot herziening van de tarieven is bij de revisionistische leiders van den bouwvakcentrale groter dan in den strijd der arbeiders! Het vertrouwen in den socialen hervormingszin en de oprechte kiesrecht liefde van liberalen en vrijzinnig-democraten is bij hen groter dan het vertrouwen in den strijd op eigen kracht van het proletariaat voor het kiesrecht en sociale hervorming. Dezelfde oorzaken die op politiek gebied voeren en hebben gevoerd, in andere landen en in ons land, tot het samengaan met de bourgeoisie, tot het verraad aan de principes van het socialisme, tot Briand en Millerand, tot de Badensche stemmerij voor de begroting, tot den handel van de «arbeiderspartij» met de liberale regering in Engeland hebben thans gevoerd tot het verraad der bouwvakarbeiders, gepleegd te Amsterdam. De vertooning van den Amst. Bestuurdersbond steunende op politie, opgesteld achter versterkingen met uitsluitingen van onze partij van het debat, zij manifesteeren zoo klaar en duidelijk hoe ver het revisionisme der vakverenigingen kan gaan.

Arbeiders! Indien gij inziat dat het moderne gecentraliseerde vakverenigingswezen samengaat in andere landen met onverzoeplijken strijd met socialisme en politieke strijd der arbeiders om de geheele macht, om het socialisme eveneens, wilt gij voor Holland dat dan niet ook verwezenlijken? Zoo ja, verval dan niet in het ander uiterste van het anarchisme! Om tegen het revisionisme te kampen op vakverenigingsterrein, is vóór alles noodig aansluiting bij ons, bij de eenige sociaal-democratische partij, de S. D. P.

